

Sygn. akt I C 111/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Manista

Protokolant: sekr. sąd. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2018r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa H. P.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz H. P. kwotę 20.000zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz H. P. kwotę 4.817zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 1.000zł (jeden tysiąc złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej, od uiszczenia której H. P. została zwolniona;
4. nakazuje zwrócić Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 59,39zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu nadpłaconej zaliczki na opinię biegłego zaksięgowanej pod pozycją 2417 170013.

Sygn. akt I C 111/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Łęczycy H. P., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 20.000zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10 lipca 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 9.600zł wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17zł. Powódka wniosła nadto o zwolnienie od kosztów sądów w całości (k. 2-8 – pozew o zapłatę wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych).

Postanowieniem z dnia 17 marca 2016r. Sąd zwolnił powódkę H. P. od kosztów sądowych w całości (k. 38 – postanowienie Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 17 marca 2016r.).

W odpowiedzi na pozew pozwany, kwestionując powództwo co do zasady, jak i co do wysokości, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych (k.42-46 – odpowiedź na pozew).

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2009r., na drodze krajowej nr (...), w miejscowości S., R. S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że prowadząc samochód osobowy H. (...) o nr rej. (...), zastosował nieprawidłową technikę i taktykę jazdy w czasie manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego, tj. zjechał kierowanym przez siebie pojazdem częściowo na lewe pobocze drogi, a następnie jadąc z prędkością rzędu 90 km/h, utracił panowanie nad pojazdem i nie wykonał manewru powrotu na jezdnię drogi, w wyniku czego nieumyślnie spowodował wypadek drogowy wjeżdżając samochodem H. (...) do przydrożnego rowu, w efekcie czego śmierć na miejscu zdarzenia poniosły pasażerki tego pojazdu – B. C. i K. C., za co został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby (d. k. 13 – kserokopia odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 23 lipca 2010r., sygn. akt II K 336/10).

W dacie zdarzenia kierujący samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej (...), posiadał wykupioną polisę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (okoliczność bezsporna).

Tragicznie zmarła B. C. była siostrą powódki H. P.. Siostry mieszkały w odległości około 10 km od siebie. Utrzymywały regularne kontakty, zarówno osobiste, jak i telefoniczne. Widywały się w każde święta, urodziny i imieniny. Siostry wzajemnie sobie pomagały i wspierały się wzajemnie, szczególnie w czasie choroby powódki, w wyniku której straciła nerkę (d. zeznania świadka A. P. – e-protokół rozprawy z dnia 13 stycznia 2017r. – 00:18:02-00:27:14; zeznania powódki H. P. – e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017r. – 00:01:46-00:03:05 w zw. z e-protokół rozprawy z dnia 13 stycznia 2017r. – 00:02:06-00:13:45).

Po śmierci siostry u H. P. wystąpiła tzw. reakcja na stres – zaburzenia adaptacyjne, które doprowadziły do rozstroju zdrowia powódki. Stan psychiczny w jakim znajdowała się wtedy powódka charakteryzował się nastrojem depresyjnym, skłonnością do zamartwiania się, ograniczoną zdolnością do skutecznego wykonywania codziennych czynności, obniżonym progiem odporności na stres, zaburzeniami snu, poczuciem pustki emocjonalnej, smutkiem, brakiem skutecznego radzenia sobie z codziennym życiem oraz problemami w planowaniu przyszłości. Nagła śmierć siostry negatywnie wpłynęła na funkcjonowanie powódki, głównie w sferze psychicznej i społecznej oraz przejściowo zawodowej, ale nie spowodowała trwałego uszczerbku na zdrowiu. Reakcja psychologiczna na śmierć siostry nie wykraczała u powódki poza ogólnie przeżywaną w takich okolicznościach reakcją żałoby, chociaż pozostawiła ślad w jej psychice – konsekwencja utraty bliskiej osoby. Przez okres ponad jednego roku występował u H. P. dość znaczny zakres cierpień psychicznych, pogłębiły się doznania smutku i osamotnienia, zmniejszyło się odczuwalne poczucie bezpieczeństwa. W kolejnych latach, wraz z wypracowaniem nowych zasad funkcjonowania w zmienionych warunkach, zakres cierpień ulegał zmniejszeniu i aktualnie występuje on nadal, ale głównie we wspomnieniach powódki. Brak oparcia i bliskości emocjonalnej powódka odczuwa do dnia dzisiejszego (d. k. 152-155 – opinia biegłego psychologa J. K.).

Pismem z dnia 2 czerwca 2015r., powódka H. P. reprezentowana przez Kancelarię (...) (...) Spółka komandytowa z siedzibą we W. zgłosiła szkodę Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wnosząc, na podstawie art. 446§4 k.c., o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 25.000zł z tytułu śmierci siostry (d. k. 19-20 – kserokopia zgłoszenia szkody).

Pismem z dnia 5 czerwca 2015r., pozwany potwierdził przyjęcie zawiadomienia o szkodzie, by następnie pismem z dnia 16 lipca 2015r. odmówić powódce przyznania zadośćuczynienia z art. 446§4 k.c. z tytułu śmierci siostry (d. k. 21 – kserokopia pisma Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. do Kancelarii (...) we W. z dnia 5 czerwca

2015r.; k. 22-23 – kserokopia pisma Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. do Kancelarii (...) we W. z dnia 16 lipca 2015r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej w pełni wiarygodnego materiału dowodowego w postaci zeznań świadka A. P. (e-protokół rozprawy z dnia 13 stycznia 2017r. – 00:18:02-00:27:14), zeznań powódki H. P. (e-protokół rozprawy z dnia 25 października 2017r. – 00:01:46-00:03-05 w zw. z e-protokół rozprawy z dnia 13 stycznia 2017r. – 00:02:06-00:13:45), opinii biegłego z zakresu psychologii J. K. (k. 152-155) oraz dowodów z dokumentów.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. P. i powódki H. P., gdyż były one logiczne, konsekwentne, spójne i miały swoje oparcie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym w postaci opinii biegłego psychologa i dowodów z dokumentów.

Sąd uznał za rzetelną, fachową, obiektywną, bezstronną i rzeczową opinię biegłych sądowych z zakresu psychologii J. K., który na zlecenie Sądu wydał opinię w przedmiotowej sprawie. Opinia została sporządzona zgodnie z zakreślonymi tezami dowodowymi, w oparciu o wnikliwą analizę akt sprawy i własną wiedzę biegłego.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, albowiem w ocenie Sądu, w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność tych dowodów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W rozpoznawanej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego oparta jest na umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – art. 822§1 k.c., przepisie art. 436§1 k.c. i przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2016r., poz. 2060 ze zm.).

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ma charakter akcesoryjny, gdyż jej powstanie i rozmiar zależą od istnienia okoliczności uzasadniających odpowiedzialność ubezpieczonego sprawcy szkody oraz rozmiaru tej odpowiedzialności. Istnienie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub osoby kierującej pojazdem determinuje odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń. Art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani na podstawie przepisów prawa cywilnego – do odszkodowania za wyrządzoną szkodę w związku z ruchem tego pojazdu, której następstwem jest śmierć, uszkodzenia ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Do przyjęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wystarczy samo stwierdzenie obowiązku naprawienia szkody przez kierującego (art. 34 i 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Art. 436§1 k.c. stanowi, iż samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu.

Stosownie do treści art. 822§1 k.c. w wyniku zawarcia ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwany odpowiada w zakresie odpowiedzialności OC sprawcy wypadku.

Wprowadzenie przez ustawodawcę, od dnia 3 sierpnia 2008r., wyrażonego wprost w art. 446§4 k.c. roszczenia o zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej za doznana krzywdę, doprowadziło do zmiany w sposobie realizacji

roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania, a w konsekwencji wzmocnienia pozycji najbliższego członka rodziny. W rozpoznawanej sprawie fakt zaistnienia szkody skutkującej powstaniem obowiązku wypłaty H. P. zadośćuczynienia, w ocenie Sądu, nie budził wątpliwości. Należy zwrócić uwagę na okoliczność, że uprawnionymi do żądania kompensaty na podstawie art. 446§4 k.c. są wyłącznie członkowie rodziny zmarłego, przy czym muszą być to najbliżsi członkowie tej rodziny. Jest to węższy krąg podmiotów niż osoby bliskie, bo ograniczony do członków rodziny, której jednak nie należy definiować wyłącznie za pomocą kryterium relacji małżeńskich i pokrewieństwa. Należy więc uznać, że obejmuje małżonka i dzieci zmarłego, innych krewnych, powinowatych, ale także osoby niepowiązane formalnymi stosunkami prawnorodzinnymi, np. konkubent, jego dziecko, jeżeli zmarły utrzymywał z nimi stosunki rodzinne, pozostając faktycznie w szczególnej bliskości powodowanej bardzo silną więzią uczuciową. Krąg osób, które mogą zostać uznane za najbliższych członków rodziny zmarłego jest otwarty. O tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, czy ewentualnie z powinowactwa, np. wnuczka zmarłego, będąca dzieckiem pozamałżeńskim wychowywana przez babkę, pomimo że matka żyła i była zdolna do alimentacji córki. Aby ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego sąd powinien stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011r, III CSK 279/10, LEX nr 898254; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 lipca 2015r., V ACa 684/14, LEX nr 18422280).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, Sąd nie miał wątpliwości, że powódka H. P. jest osobą uprawnioną do występowania z roszczeniem o wypłatę zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę związaną ze śmiercią siostry opartą na treści art. 446§4 k.c. Przede wszystkim należy mieć na uwadze, iż była ona siostrą tragicznie zmarłej B. C.. Sąd nie mógł nie dostrzec bardzo silnej więzi uczuciowej pomiędzy siostrami. Ze zgromadzonego materiału w sprawie wynika, zmarła B. C. była dla powódki osobą bardzo bliską emocjonalnie, szczególną, powiernikiem, osobą wprowadzającą w jej życie poczucie stabilizacji emocjonalnej i częściowo ekonomicznej, dawała poczucie bezpieczeństwa. Istnieją zatem podstawy, aby stwierdzić, że powódka była silnie związana emocjonalnie z siostrą. Ten silny związek emocjonalny powstał na skutek dużej ilości czasu, jaki wspólnie spędzały ze sobą, z okazywanych sobie uczuć, wsparcia i wzajemnego zrozumienia. Stopień tej spójności i intensywności, w ocenie Sądu, dawał podstawę do uznania, że osoby te były dla siebie osobami najbliższymi.

Uznając, iż w realiach rozpoznawanej sprawy, H. P. jako siostra tragicznie zmarłej należy do kręgu osób najbliższych, którzy mogą domagać się odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, w dalszej kolejności rozstrzygnięcia wymagała kwestia zakresu odpowiedzialności, czyli wysokości zadośćuczynienia i odszkodowania.

W przypadku roszczenia bazującego na przeżyciach związanych ze śmiercią osoby bliskiej należy wskazać, że zadośćuczynienie jest roszczeniem o charakterze ściśle niemajątkowym mającym za zadanie kompensację doznanej krzywdy. Roszczenie to nie ma na celu wyrównania straty poniesionej przez członków najbliższej rodziny zmarłego, lecz ma pomóc dostosować się do nowej rzeczywistości. Ma także na celu złagodzenie cierpienia wywołanego utratą osoby bliskiej. Okoliczności wpływające na wysokość tego świadczenia to m.in.: dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rola, jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, stopień, w jakim pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy, skorzystanie z pomocy fachowej w czasie radzenia sobie w tej trudnej sytuacji, proces leczenia doznanej traumy mający na celu pomoc w odbudowie struktury rodziny i przywrócenie znaczenia każdego z jej członków.

Zadośćuczynienie pieniężne na rzecz osób bliskich z art. 446§4 k.c. stanowi świadczenie mające stanowić sposób złagodzenia ogółu cierpień po utracie osoby najbliższej, gdyż jego celem jest wyrównanie uszczerbków o charakterze niematerialnym związanych z doznaną krzywdą, która może przejawiać się szeregiem negatywnych zjawisk w psychice i dalszej emocjonalnej egzystencji uprawnionego. Jest to świadczenie fakultatywne, tzn. uznaniowe, bowiem sądowi

pozostawiona jest swoboda w przyznaniu i określeniu jego wysokości. Fakultatywność powoduje, że sąd analizując każdorazowo ogół okoliczności w sprawie może uwzględnić, bądź oddalić roszczenie. Przy uwzględnieniu roszczenia wysokość zadośćuczynienia zależeć będzie od całokształtu negatywnych skutków w sferze niematerialnej krzywdy - głównie jej rozmiaru i intensywności.

Kryteria kierunkowe w miarkowaniu zadośćuczynienia dla najbliższych będzie kształtowało szereg czynników, są to zarówno czynniki uniwersalne jak i zindywidualizowane, zależne głównie od konkretnej osoby uprawnionej. W otwartym katalogu uniwersalnych kryteriów, które mogą być pomocne w określaniu wysokości zadośćuczynienia dla najbliższych znajdują się kolejno takie czynniki jak: długotrwałość cierpienia i bólu po śmierci najbliższego, trauma, ogrom doznanego cierpienia; poczucie osamotnienia, cierpienia natury moralnej i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej; stopień krzywdy wynikający z utraty pomocy, wsparcia i opieki osoby bliskiej; poczucie straty, żalu, tęsknoty, silne przeżywanie żałoby po zmarłym; utrata czerpania przyjemności z życia rodzinnego; uprzednio występujący stopień pokrewieństwa, ale także bliskości, zażyłości, przyjaźni i wspólności pomiędzy uprawnionym a zmarłym; zaburzenia w prawidłowym funkcjonowaniu struktury rodzinnej, dramatyzm doznań osób najbliższych dla zmarłego; rola zmarłego, jaką pełnił w rodzinie; potencjalny okres traumy najbliższych i dochodzenia członków rodziny do względnej normalności; inne czynniki wpływające na poczucie krzywdy uzależnione od konkretnego stanu faktycznego, których trzeba będzie poszukiwać każdorazowo w indywidualnej sprawie np. niemożność posiadania potomstwa przy jednoczesnej utracie dziecka lub dzieci.

Kwestia wyceny bólu, rozpacz, cierpienia, czy też utraty prawa do życia w rodzinie jest wyjątkowo trudna, tym bardziej, że nie można ustalić uniwersalnego miernika tych stanów, a każdy przypadek powinien być rozpatrywany indywidualnie i odrębnie przy stosowaniu wszystkich istotnych elementów dla danej sprawy.

Zadośćuczynienie przyznawane na podstawie art. 446§4 k.c. musi mieć wysokość odczuwalną w taki sposób, aby w mniemaniu poszkodowanego, szkoda została naprawiona, a w związku z tym wywołała pewne odczucie sprawiedliwości, dlatego też powinna być odpowiednio - nie przesadnie wysoka. Ponadto zadośćuczynienie ma charakter jednorazowy, jego wysokość powinna być tak ukształtowana, żeby naprawić nie tylko poniesione już uszczerbki, ale także przewidywane następstwa w przyszłości.

W przedmiotowej sprawie zostało wykazane, że powódka H. P., będąca najbliższą osobą dla tragicznie zmarłej B. C., doznała krzywdy wskutek jej śmierci. Powódka był emocjonalnie związana ze zmarłą, więc ta była typowa dla relacji istniejących między rodzeństwem. Śmierć B. C. była dla powódki odczuwalna w sferze psychicznej, spowodowała poczucie smutku i żalu. Jak podkreślił biegły z zakresu psychologii (k. 154), powódka bezpośrednio po wypadku mogła odczuwać trudności z koncentracją uwagi, była podatna na stres - w sytuacjach trudnych łatwiej się denerwowała, wzburzała, miała trudności z kontrolą emocji. Częściej się martwiła, nachodziły ją myśli rezygnacyjne. Żyłą z poczuciem krzywdy, żalu po stracie. Miała skłonności do przesadnego reagowania na odczuwalny stres. Występowały huśtawki nastroju, wycofanie się z życia towarzyskiego, a dodatkowo występowały tendencje do częstego zamartwiania się.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 2014r., V CSK 445/13, LEX nr 1504588, wskazał, że określenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę na podstawie art. 446§4 k.c. powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich zachodzących okoliczności. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i mierniki ich oceny muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego. Zawodzą wszelkie porównania z innymi sprawami i mechaniczne przenoszenie dokonanej w nich oceny krzywdy, nawet przy podobnych obrażeniach i sytuacji osobistej.

Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia, Sąd miał na uwadze, iż jak podniósł biegły z zakresu psychologii (k. 154) aktualnie u H. P. nie występują zaburzenia adaptacyjne, które byłyby reakcją na śmierć siostry. Występujące bezpośrednio po śmierci zaburzenia zachowania związane z przeżywaniem okresu żałoby ustąpiły wraz z upływem czasu. Stan żałoby występujący po śmierci osoby bliskiej jest typową reakcją emocjonalną powstającą u człowieka i trwa zazwyczaj około roku. W Przypadku powódki nie nosiły one reakcji atypowej.

Zadośćuczynienie ma charakter całościowy i obejmuje nie tylko obecne i przyszłe cierpienia, ale i te, które już zaistniały, nawet wiele lat temu. Tym samym przepis art. 316§1 k.p.c. nie stanowi przeszkody do uwzględnienia powództwa o zadośćuczynienie. Jeśli więc naruszenie dóbr osobistych doprowadzi do powstania szkody niemajątkowej w postaci krzywdy, rozumianej, jako ujemne następstwa w sferze przeżyć psychicznych człowieka, to szkoda ta nie ulegnie wraz z upływem czasu jakiemuś unicestwieniu, a roszczenie o zadośćuczynienie mające na celu jej zniwelowanie - wygaśnięciu. Na ogólnych zasadach roszczenie to, jako majątkowe podlega jedynie przedawnieniu, którego termin wynosi obecnie nawet 20 lat, jeśli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku (por. art. 442¹ k.c.). Dlatego dopóki roszczenie o zadośćuczynienie nie ulegnie przedawnieniu, to nadal istnieje i może być zasadnie dochodzone. W przypadku zadośćuczynienia wydaje się, że czynnik czasu może mieć wpływ na jego wysokość, jeśli jest ono dochodzone po upływie znacznego okresu czasu od naruszenia dóbr osobistych. Jest to związane z tym, że do określania zadośćuczynienia stosuje się w drodze analogii kryteria wskazane w przepisie art. 363§ 2 k.c., którego celem jest dążenie do możliwie pełnej kompensaty szkody (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 lutego 2014r., I ACa 1019/13, LEX nr 1439181).

Biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny oraz powyżej wskazane zalecenia kierunkowe, które należy stosować przy ustalaniu kwoty zadośćuczynienia, jak i to, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jego wysokość powinna przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, chociaż nie powinna być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, na podstawie art. 446§4 k.c., Sąd zasądził od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz H. P. kwotę 20.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

O należnych odsetkach, Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem przepisów art. 359§1k.c., 481§1 i §2 k.c., 817§1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie, z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W rozpoznawanej sprawie powódka zgłosiła szkodę pismem z dnia 2 czerwca 2015r. Ubezpieczyciel pismem z dnia 5 czerwca 2015r. potwierdził zgłoszenie szkody, należy zatem uznać, iż szkoda została zgłoszona pozwanemu najpóźniej w dniu 5 czerwca 2015r. Tym samym 30-dniowy termin do wypłaty zadośćuczynienia upłynął w dniu 5 lipca 2015r. W realiach rozpoznawanej sprawy nie zachodziły przy tym żadne okoliczności szczególne, które uniemożliwiłyby stronie pozwanej wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności Towarzystwa (...) albo wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Od dnia następnego tj. od dnia 6 lipca 2015r. pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą należnego na rzecz powódki zadośćuczynienia. Skoro powódka żądała zasądzenia odsetek od dnia 10 lipca 2015r., będąc związany zgłoszonym żądaniem, z mocy art. 321§1 k.p.c., Sąd zasądził odsetki od dnia 10 lipca 2015r. Orzekając o odsetkach Sąd uwzględnił zmiany wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (art. 2 ustawy, Dz. U. z 2015r., poz. 1830).

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i §3 k.p.c. obciążając pozwanego, jako stronę przegrywającą sprawę, kosztami postępowania poniesionymi przez powoda. Pozwany jest stroną przegrywającą sprawę w całości. Na zasądzoną kwotę 4.817zł złożyły się: opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 4.800zł, ustalone na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.). Ustalając koszty zastępstwa procesowego, Sąd przyjął wynagrodzenia pełnomocnika powódki w stawce podstawowej, uznając, iż nie ma podstaw do przyznania pełnomocnikowi powódki stawki w podwójnej wysokości. Należy bowiem mieć na uwadze, iż rozpoznawana sprawa nie należy do kategorii spraw, które są skomplikowane pod względem prawnym lub faktycznym, a pełnomocnik powoda zawodowo trudni się w prowadzeniu tego rodzaju spraw na terenie całego kraju.

Na podstawie 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016r., poz. 623 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwoty 1.000zł, tytułem opłaty sądowej od uiszczenia której H. P. została zwolniona.

Na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016r., poz. 623 ze zm.), Sąd nakazał zwrócić Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w (...) ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 59,39zł tytułem zwrotu nadpłaconej zaliczki na opinię biegłego.